

Szabó Dárió
AHONNAN HIÁNYZOM

Kezdetben az anyajegyeket fedeztem föl. Olyanok, mint
a betört tükörképek: nézem őket, de
nem néznek vissza rám.

Elveszni látom magam a bőr lüktető
tejútrendszerében, mióta
tudom, hogy ami tükröz, ott nem vagyok és
nem is leszek.

A valóság, amit magamon látok, hiába egy –
szem elől tévesztem. Hiába
egész – az összerakás reflexét váltja ki. Szórszálak
szabdalják fel.

Hogy keret vagyok vagy szilánk, nem
tudhatom – de az anyajegyek a bőrön, már látom,
az igazság hiányát jelölik. Kerítés, udvar, kert és
árnyékot adó fa nélküli házak,

amelyek kigyulladtak a rendszertelenség és az
indokolatlanság tüzetől, de
nem számít –
mert senki nem lakik bennük.